saab sealt pool kohe mõisa wiidud ja jäeb mõisa päranduseks; pool jäeb siis weel sellele, kes ta esiteks leidis! Eks ole nii, leidja mees?=

„Jah!" wastas see.

Niiüd rakendati kastile kolm-paari muste isaseid loomi ette ja wedu hakkas peale.

Juba oliwad wedajad kasti üsna kalda ligidale tõmbanud, kui mõisaproua rõemuga kaks kät kokku lõi ja weel sõnadega juurde lisas: „Oh sinaaeg, kast tuleb täna tõeste kaldale! Ei sealt täi kül

koppikat kellegile anda. Kõik saab mõisa wiidud!= Niipea kui need sõnad ta suust oliwad lõpend, oli ka kast järwest kadunud; ainult kasti-wedajad ja teised, seisiwad weel järwe kaldal, aga kasti ei näinud enam kuigi. Niiüd pidi ahne mõisa proua ise ka kõigist ilma olema, et kül ise teise käest kõik ära püüdis rüsuda. Kõik läksiwad pika-ninaga koju ja tuletasid neid sõnu meelde: „Sõnast meesta sõlmitakse, ehk: suurtük aab suu lõhki. —